

นักรักไม่รา

ณรงค์ จันทน์เรือง

ณรงค์ จันทรเรือง
น้ำรักไม่รา

ธ.อ. 114
เลขเรียกหนังสือ.....
เลขทะเบียน.....
วันที่..... 14 มี.ค. 43.....

สุพล เตชะธาดา สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๓๐ เวียงนครเกษม พระนคร ไทศัพท ๒๗๒๕๔

จัดพิมพ์จำหน่าย

เชวง เชวงธรรมรัตน์ โรงพิมพ์ไทยสัมพันธ์

๑/๒-๓ ถนนราชบพิธ พระนคร ไทศัพท ๒๗๕๗๓

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

ตัวอย่าง

พิมพ์ครั้งแรก

สิงหาคม ๒๕๑๓

ราคาเล่มละ ๖ บาท

สารบัญ

ช่วง มุลพินิจ	ปก
พิจารณา ตักไฟศาล	ภาพประกอบ
แกงคอกงว	๒
คู่พยาบาล	๒๐
งูเห่า	๓๖
ฆาตคาม	๕๐
ก้วยชีวิต—และวิญญาน	๖๖
ลมโรย	๘๔
น้ำใจนรทเมล์	๙๘
ไม่มีความหวังเหนือฝั่งเจ้าพระยา	๑๐๘
หยดน้ำตาหยาดน้ำหมึก	๑๒๖
โอ้... อุดมการณ์	๑๓๘
นก	๑๕๒
แข่งมนุษย์	๑๖๑

คำนำ

น้ารักไม่ว่า !

ความสับสนมันบงการข้าพเจ้ามาตลอดชีวิต
ไม่ว่ามันอยู่ที่โต๊ะหนังสือ หรือเข้าไปหลบนอน
ในโรงแรม

คุณเคยได้ยินเสียงของความเปล่าเปลี่ยว
ไหม? ความเปล่าเปลี่ยวที่แผดก้อง เย้ยหยัน
ไม่หยุดหย่อน ไม่ว่าคุณอยู่บนเตียง ชั่งตัวเองอยู่
โดดเดี่ยว ไม่ยอมให้เสียงรถ เสียงคน หรือแม้แต่
เสียงเพลงดังลอคเข้ามาในห้อง — แต่ความเปล่า-
เปลี่ยวก็จะถลันเข้ามาแผดเสียง เย้ยหยันอยู่ไม่
สร้างชา

เหมือนจะกลั่นแกล้งไปจนกว่า คุณจะสิ้นใจ

ท่ามกลางเสียงเพลงแสบแก้วหู ผู้หญิงกับ

ผู้ชายจับระบำนันบักล้ง นักดนตรี กระตืบมือ
กระตืบตีนของเขา เพื่อตะเพิดเสียงออกมาขับไล่
ความเปลี่ยวใจของผู้คน ให้กระเด็นออกไป

แต่มันยิ่งแผดเสียง เย้ยหยัน—เจียบเจียบ
—แต่ก็กก้องไปถึงหัวใจ

ความเปล่าเปลี่ยวเลวระยำ

หลายคนของความเหินเคเหินยโรยแรงทั้ง
หลังจากงานหนักหรือการเที่ยวเตร่ ที่เราคิด
ว่า จะจับความเปล่าเปลี่ยวไว้ให้อยู่มือ โยนมัน
ออกไปให้พ้นจากชีวิต— มันหายไปชั่วขณะหนึ่ง
แล้วก็ก้าวเข้ามาอย่างเจียบเจียบ เยือกเย็นก่อน
จะแผดเสียงสนั่นหวั่นไหว อยู่ในหัวใจเราเหมือน
จะประกาศถึงชัยชนะของมันตลอดไป

หลายคนเหล่านั้ เหล่าเหมือนกับน้ำ
ประปา—เถอะ! มันขุ่นราคาแล้ว โชดาด้วย

ควันบุหรื ที่อัดมันเข้าไปในปอด เกือบจะทุก
ลมหายใจ---ขณะที่เราเบือนหน้าหนีจากควัน
พิษของรถยนต์!

มิกและเจียบ---แต่ความเปล่าเปลี่ยวคู่ร้อง
อยู่รอบค้ำน ข้าพเจ้ากรอกเหล้าจนเลิกนับแก้ว
สูบบุหรืมวนต่อมวน ท้องฟ้าในเดือนกรกฎาคม
มิกกรึมไปด้วยเมฆฝน เหมือนกับคนทุกซัหนัก
...เสียงลมพัดฟังเหมือนเสียงใครกำลังคร่ำครวญ
ชวนให้ด้วยความเจ็บปวด ขณะที่หัวใจเต้นริบหรี่
ความเปล่าเปลี่ยวถอยกรูดออกไป อย่างตื่นตระ
หนก

—ไม่มีอะไรเหลืออยู่ต่อไป แม้แต่ความ
คิดคำนึง !

ใครหนอที่มีความสุข ?
ใครเล่าไม่เคยเปล่าเปลี่ยว ?

ใครเลยจะไม่เคยเจ็บปวดทนทุกข์ทรมาน
อยู่ในส่วนลึกของหัวใจ ?

เหตุผลหรือ ?

ไม่มีเหตุผลในโลกนี้ นอกจากอารมณ์
เพียงอย่างเดียว — อารมณ์ที่ครองมนุษย์ครอง
โลกมาแต่บรรพกาล !

จากโต๊ะหนังสือถึงโต๊ะเหล้าข้าพเจ้าเอื้อมมือ
ไปถึง แต่ชวดกับซองยาเกือบ ๕ ชนิต มันขวาง
มือข้าพเจ้าไว้แน่นหนา

หมอไม่เคยห้าม แต่ถ้าใครไม่รักชีวิตตัวเอง
ก็ช่างประไร !

ท่านผู้อ่านเป็นยอศบิยมิตรของข้าพเจ้ามิใช่
หรือ ? มิตรที่ให้ข้าวให้น้ำ ประคับประคองให้
ณรงก์ จันทรเรือง สามารถนั่งทำงานที่ตัวรัก
ต่อมาได้จนถึงทุกวันนี้—นั่นไม่ใช่ข้ออ้าง แต่
เป็นความจริงใจทั้งหมดที่ข้าพเจ้าเขียนออกมา

ไม่มีอะไรจะบ้ำบอ หรือร้ายกาจจนเกินกว่า
เพื่อนจะเล่าให้เพื่อนฟังได้ ขอโทษ หากท่าน
พลอยหดหู่ หรือขาดความรื่นเริงของชีวิตเพราะ
ข้อเขียนชิ้นนี้ แต่เรื่องเท่านั้นจะเป็นไรไป

— เรื่องสั้นจากชีวิตและวิญญาน ของ
ณรงค์ จันทรเรือง ในหน้าต่อไปกำลังรอ
ท่านอยู่ ขอให้ข้าพเจ้าได้หวังว่า มันจะเรียก
ร้อง ความเพลิดเพลิน—และบันเทิงใจของ
ท่านกลับมา—และโดยรวดเร็ว

ณรงค์ จันทรเรือง

๒๐๔ ซอยขาสูป ถนนสุขุมวิทซอย
หลังตลาดหมอชิต พระนคร

ป.ล. ท่านผู้อ่านช่วยอ่านประโยคสุดท้าย
ของเรื่อง “^๕ไม่มี^๕ความหวังเห็น^๕ผ่องเจ้าพระยา”
ก่อนได้ใหม่ ที่ถูกต้องคือ “มี^๕เบียร์^๕อีกขวดใหม่
ระรวย?”

ขอประทานโทษและขอบคุณ

น้ำรักไม่รา

โดย

ณรงค์ จันทร์เรือง

ตัวอย่าง

๕
แดงดอกงว

❀ ดิฉันเองแหละค่ะ ที่ฆ่าเธอ...ไม่ว่าเธอ
คนนั้นจะ เป็นใคร มาจาก ไหนดิฉัน ก็ต้องฆ่า
ทั้งนั้นแหละค่ะ ถ้าหากเธอทำกับคุณ ของ
ดิฉันออกอย่างนั้นให้ดิฉันเห็นตำตา!

“คุณของดิฉัน?” ค่ะ...ดิฉันเรียกเขาอย่าง
นั้น ทั้ง ๆ ที่ความจริงอยากจะเรียกขานเขาว่า
“พ่อคุณ พ่อทูนหัว พ่อยอดรักยอดเสน่ห” ด้วย
ซ้ำไป

อ้อ ดิฉันโชคดีที่ได้มีโอกาสเรียกเขายังงั้น
ให้เขาได้ยิน แต่นั่นหมายความว่าเราอยู่ในอ้อม
กอดของกันและกัน และดิฉันไม่ได้เรียกขานเขา
ขาด ๆ ห้วน ๆ เพียงนั้นหรอก ดิฉันพรวดเรียกให้
มันปรี๊ดเปรมสุดหัวใจตัวเองเสียเลยว่า “พ่อคุณ
พ่อทูนหัว พ่อยอดรักพ่อยอดเสน่หของโฉมคน
เดียว” โฉม...นั่นแหละชื่อดิฉัน ซึ่งใครๆ ก็รู้
จักแต่เพียงว่าเป็นแม่บ้านของคุณเปรม ทศवार
ซึ่งดิฉันอยากจะเรียกขานเสียใหม่ว่าคุณเปรม ทุก
ทิวาราตรี—มากกว่า

ภรรยาของคุณของดิฉันชื่อกลีบผกา ทศवार
เธอมาจากตระกูลผู้ดีเก่า... แล้วไอ้ความ
เป็นผู้ดีเก่าของเธอนั้น มันฝากรอยสิงสร้านไว้ใน
ตัวเธอทุกประการ เกอะ ถ้าจะมียกเว้นบางประ-
การก็เป็นเรื่องที่เราจะได้อีกต่อไป

คุณกลีบผกาเป็นคนขาวบาง ร่าเริง ผิ-
ผู้ดีเสียจนเลือดแทบจะไหลซึมออกมาเมื่อถูกลม-
พัด... ตอนที่ยังไม่ได้แต่งงานกับคุณของดิฉัน
นั้นผิวก่ำเธอบางใสเสียจนเห็นเส้นเลือดฝอยขึ้น
ยิบไปหมดจน ดิฉัน นึก อิจฉา... แต่ชั่วเวลา ไม่
นานหรอก เส้นเลือดเหล่านั้นก็ค่อย ๆ จางหาย
ไปผิวยังขาวผ่องอยู่แต่มีเหลืองขม้นเจือเสียจนถ้า
ไม่แต่งหน้าจะสังเกตเห็นว่ามันออกจะซีดเขียว
อย่างชัดเจน

ระยะหลัง ๆ ของปีที่สองการแต่งงาน คุณ
กลีบ ผกา มัก จะ อ่อน เพลีย ระโหยโรย แรง อยู่
บ่อย ๆ คุณของดิฉันก็ห่วงใยที่อยู่หอแต่ไม่สู้
มากนัก... นัยน์ตาของเขา บอกว่า รู้สาเหตุ ของ

การโรยแรงนั้นอย่างชัดแจ้ง...อย่าว่าแต่คุณของ
คิฉันเลย คิฉันก็รู้!

สาบาน ได้ว่า คิฉันไม่เคยนึกเกลียดชังหรือ
ริษยาอาฆาตคุณกลับผลกาเลย นอกจากจะนึกวูบๆ
วาบๆ แบบฉาบฉวยเวลาเห็นเขาหัวเราะต่อกระ
ซิกกัน พวกนั้นขรตออกไปเที่ยวไหนต่อไหน ด้วย
กัน... ที่นี้กรุนแรงหน่อยก็ในตอนกลางคืนเวลา
ที่คิฉันนอนไม่หลับ หรือเห็นท่าทางรืนเริง แว
ตาสกใสท่ามกลางอิริยาบถกระปลกกระเปลี่ยนเวลา
กลับเข้าบ้านมาพร้อมๆ กัน

คิฉันอดนึกเกลียดได้ไม่ได้หรอกค่ะ ว่าคุณ
ของคิฉันเพิ่งพาเธอออกจากที่สำราญในโรงแรม

ก็คุณของคิฉันยังเคยแอบพาคิฉันไปสนุกกัน
จนสุดขั้วสองต่อสองตามโรงแรมเจียบๆ ออก
บ่อยไป!

ค่ะ เขาเป็นคนอย่างนั้นเอง ก็ที่คิฉัน
กระซิบกระซาบเรียกเขาจนสะอึกใจว่า “พ่อคุณ
พ่อทูนหัว พ่อยอดรักยอดเสน่ห์ห์ของโฉม!” ก็
เพราะความที่เขาเป็นคนอย่างนั้นนั่นเอง

คุณกลีบผกาเธอเป็นคนเยือกเย็น นุ่มนวล น่ารัก อ่อนหวาน... ไม่ใช่ชนิดปากหวานกัน เปรี๊ยวตัวย ยิ่งกว่านั้นยังเป็นคนมีธรรมาศรัย... ไม่ใช่ธรรมาศรัยชนิดที่ ซื่อหา กัน ได้ ตามถนนรณ เคมของพวกผู้ดีแต่เปลือก แต่เป็นธรรมาศรัย จากหัวใจของเธอแท้ ๆ เทียว ดิฉันนี่เป็นคนเก่า คนแก่ตั้งแต่คุณผู้ชายยังตัวกระเป๋ยกให้ดิฉันแก่ ผ้ำอาบนํ้าอยู่ทุกวัน จนกระทั่งคุณของดิฉันแต่งงานแล้วคุณแม่ของท่านสิ้นบุญในเวลาไล่ ๆ กัน คำสั่งเสียของท่านก่อนจะสิ้นใจยังก้องอยู่ใน หูของดิฉันอยู่จนถึงทุกวันนี้ และมันคงจะไม่มี วันจางหายไปเลยจนกว่าจะสิ้นลมปราณ

ตอนนั้นท่านเพียบเต็มทีแล้ว... ดิฉันกลาน เข้าไปนั่งอยู่แทบเท้าท่าน คุณหญิงไล่คนอื่น ๆ ออกไปหมดแม้แต่ลูกชายคนเดียวของท่านเอง... แล้วก็ก๊วกมือผอม ๆ เรียกดิฉันเข้าไปนั่งอยู่ข้าง กายท่าน

แววตาของท่านมัวมนเต็มที เสียงแผ่วโผย แต่ยังมีกังวาน แจ่มใส ของคนที่เคยมีอำนาจ และ

พระคุณล้นหัวของคิฉน์มาตลอดชีวิต

“โหม... เอ็งคงจะไม่ได้เห็นหน้าข้าอีกแล้ว
... ข้าเลี้ยงเอ็งมาแต่เล็กแต่น้อย รักเหมือนลูก
เหมือนหลานคนหนึ่ง ข้าของข้าก็ยกให้เอ็งจน
พอจะท้องเนื้อท้องตัวโตเมื่อสิ้นบุญข้าไป...”

คิฉน์กลืนน้ำตาไม่อยู่เมื่อก้มลงกราบท่าน

“โหมเอ๊ย... ข้า อยากจะฝากฝังสิ่งเสียอะไร
เอ็งสักอย่าง เมื่อข้าตายไปแล้ว... เอ็งไม่ต้อง
บอกหรือว่าจะรับปากข้าได้ไหม... ข้ารู้ว่าเอ็งรัก
ข้า... เอ็งจะต้องรับปากข้าอย่างแน่นอน...”

“เจ้าคะ คุณหญิง...”

“เอ็งรู้ว่าข้ารัก ข้าห่วงลูกชายคนเดียวของ
ข้าเพียงไหน... ถึงแม้มันจะมีเมียแล้วข้าก็ยังไม่วาย
ห่วงอยู่นั่นแหละ... ข้ารู้ด้วยว่าเอ็งรักมัน...
ห่วงมัน... อย่างน้อย ๆ ก็เกือบเท่าข้ารัก ข้า
ห่วง...”

คิฉน์นิ่งงัน

เสียงแผ่ว ๆ ของคุณหญิงดังต่อไปอีกว่า

“ช่วยเป็นหูเป็นตาแทนข้าด้วย... ช่วยดูแล

มันแทนข้าที่...เจ้าเปรมของข้ามันคนแปลก ๆ
อยู่แต่ข้าก็รู้ว่ามันรักเอ็งมาแต่เล็กแต่น้อย... ถ้า
เอ็งทำตามข้าบอกข้าก็ตายนอนตาหลับ...”

จินั่นกลืนก้อนสื่อนขณะกราบท่าน

“เจ้าคะ คุณหญิง จินั่นจะอยู่กับคุณเปรมไป
จนกว่าเราจะตายจากกันไปข้างหนึ่ง... จะรักจะคุ
แลเขาทุกอย่างเหมือนที่เคยคุณเลมาแต่เล็กแต่น้อย
... จนกว่าคุณ เปรม เขา จะไม่ ต้องการ จินั่นอีก
ต่อไป”

พูดแล้ว ก็อดใจหายไม่ได้เมื่อนึกขึ้นว่าคุณ
ของจินั่นอาจจะไม่ต้องการจินั่นขึ้นมาจริง ๆ แต่
คุณหญิงเผยยิ้มอย่างยากเย็น... ถ้อยคำของ
ท่านเหมือน น้ำทิพย์ ที่ชุบชะโลม หัวใจให้ เต็มไป
ด้วยความหวังอันเรื่อรอง

“ข้ารู้ โฉมเอ๋ย ว่าเปรมมันรักเอ็ง ต้องการ
เอ็งไปจนชั่วชีวิตของมันนะแหละ เอ็งเคยเห็น
มันตั้งแต่เบาะาะ ไม่มีใครอีกแล้วที่จะเข้าใจลูก
ข้าไปยิ่งกว่าเอ็งคนเดียว... เป็นเพื่อน เป็นพี่
เป็นบ่าว เป็นแม่ เป็นที่ปรึกษาหารือกับมันเหมือน

อย่างที่เขาเคยเป็น... แต่ในเมื่อเอ็งไม่ใช่แม่มัน
จริง ๆ เอ็งจะเป็นอะไรกับมันยิ่งกว่านั้นก็ตามใจ
มันตามใจเอ็งเถอะ โฉมเอ๊ย!”

นี่ถึงตอนนี้ แก้มของดิฉันยังร้อนวูบวาบ
อยู่ไม่สร้างเลย!

คุณกลับมาเป็นคนจริงจัง ๆ ดิฉันยอมรับ... ดิฉันอายุ ๓๕ ปีแล้ว คุณของดิฉันเพิ่ง
๓๒ ส่วน คุณผกาเพิ่ง จะ ๒๕ คุณของดิฉัน
เรียกดิฉันว่า “โฉม” หรือบางทีก็ “โฉมเอ๊ย”
เหมือนที่เคยเรียกมาแต่เล็กแต่น้อย แต่คุณ
กลับมาตลกปากเรียกดิฉันว่า “พี่โฉม” ทุก
คำตั้งแต่เรารู้จักกันมา

ไม่เคยเลยที่จะรังเกียจแกล้งแหย่กับดิฉันสักครั้ง
เดียว เงินทองให้ใช้ไม่ขาดมือ เสื้อผ้าสวย ๆ
ซื้อให้ตัดให้แต่งหรูหราจนเกือบจะเป็น “คุณผู้
หญิง” ไปอีกคน แต่ดิฉันแสนเจียมตัวเจียมใจ
ว่าเป็นเพียง “แม่บ้าน” หรือที่ถูกต้องคือ “คน
รับใช้” คุณทั้งสองท่านนั้น... แม้จะเป็นคนรับใช้
ที่อยู่ด้วยน้ำใจของตัวเอง... และน้ำใจของคุณ

กลับผลกาที่เธอมีให้ดิฉันไม่ขาดสาย... แหกไป
ใครมาก็แนะนำด้วยน้ำเสียงแจ่มใส “นี่พี่โฉม
ญาติสนิทของเราเอง!”

ไม่ใช่หรอก ดิฉันบอกตัวเอง ทั้งหลายทั้ง
ปวงนั้นมันเป็นแต่เพียงเหตุผลภายนอก ให้ถูก
ไขถูกสับอย่างไรดิฉันก็คงจะทนอยู่ได้... เพราะ
เสน่ห์หาเหลือแรงที่มีอย่างฝังจิตฝังใจก่อ “คุณ
ของดิฉัน” คนเดียว

“วาสนาของเอ็ง โฉมเอ๊ย” ราวกับเสียง
ของคุณหญิงผู้วายชนม์จะ เวียนแว่นมายั่วเย้าล้อ
เลียน “ที่ได้สุขกายสุขใจไปทุกชั่วสมกับความหวัง
ทั้งใจของเอ็งมาแต่แรกเริ่มเดิมที”

“พ่อคุณพ่อขุนหัว พ่อยอครักยอคเสน่ห์
ของโฉมคนเดียว” ดิฉันรำพันกับอภังกว้างของ
คุณของดิฉัน... ยามนั้นแหละ ที่เขาไม่ได้เรียก
ดิฉันว่า “โฉม” เฉย ๆ แต่เรียกด้วยน้ำเสียงทิ่ม
ตำว่า “โฉมจ๋า” หรือ “โฉมคนสวย... เมียคน
แรกของเปรม... เปรมรักโฉมจังเลย”

หัวใจฉันเหมือนจะ พองกับอก... เนื้อตัวก็
 ราวกับเบาหวิวจนลอยฟุ้งขึ้นไปบนฟ้าทั้ง ๆ ที่
 อยู่ในอ้อมกอดของคุณของดิฉันอย่างนั้นเกิด...
 พ่อคุณ พ่อทุนหัว อย่างนี้จะไม่ให้โหมรักพ่อหลง
 พ่อสนิทยอมทุนหัวทุนเกล้าให้พ่อได้ทุกอย่าง...
 ทุกสิ่งทุกอย่างได้ยิ่ง... ขอให้บอกสักคำเถอะว่า
 มันเป็นความสุข เป็นความเต็มใจของพ่อ...
 ให้ไอ้โหมออกไปแก้ผ้าว่าเจ็บอยู่ที่ถนน หน้าบ้านไอ้
 โหมก็ยังยอม...อย่าว่าแต่อะไรที่พ่อต้องการแล้ว
 มีมือพ่อกายพ่อแนบเกล้า ประเล้าประโลมอยู่
 กับเนื้อตัวอุ่นอ้าวของไอ้โหมยั้งเลย

ไอ้โหมเป็นทาสรัก ทาสหลง ทาสเสน่หา
 ทาสบูชาของพ่อไปทุกสิ่งทุกอย่างพ่อก็รู้อยู่แก่ใจว่า
 ไอ้โหมเป็น พ่อถึงได้ก่นแต่เร่งเร้า ชักชวน อ้อน
 วอน แนะนำ...ร้อยสีพันอย่างละที่พ่อเสกสรรค้-
 มา ไม่รู้ว่าไปเอามาจากไหนนักหนา แต่ละอย่าง
 ละอันล้วนแต่พิลึกพิลั่นจนไอ้โหมอัครรรยใจออก
 ทุกบ่อยไป...บางครั้งก็นึกขยาด แต่บางคราวก็

นึกแขงคูนั่น...รู้ว่าเขาเป็นทาส รู้ว่าเขารัก รู้ว่าเขาหลง แล้วพ่อก็ทำกับเขาต่าง ๆ นานาอี โฉมจะอีกเอื้อน มีมารยาให้มันकुสมเป็นผู้หญิงสักหน่อย...หน่อยเดียวเท่านั้นแหละ พ่อก็ทำสีหน้าจนอีโฉมมันใจหาย ผวาเข้ากอดประคอง โฉมเล่าเอาใจให้พ่อหายชุ่นช้อง เสนอสนองทุกกระบวนที่พ่อ ต้องประสงค์...เพื่อให้ความ ชุ่นช้องของพ่อเหือกหายไป สีหน้าระรื่นนัยน์ตาระเริงไปด้วยแววที่อีโฉมมันรักมันบูชาปรากฏขึ้นแทน

— สีหน้าสีตาเริงร่ามันนอก มันใจของพ่อนั้น ทำให้อีโฉมมันปลาบปล้มว่าได้ทำให้พ่อเป็นสุข...แล้วตัวเองก็พลอยดื่มคำ ทั้งสุขสมขึ้นอกขึ้นใจไปด้วยทุก กระบวนแม้ว่าบางครั้งจะเจ็บปวด แลบบปลาบไปถึงหัวใจก็ตามที่

ก็ชีวิต วิญญาณของอีโฉมมันไม่ได้อุทิศให้พ่อจนหมดชั่วตั้งแต่แรกประเคิม ไปจนถึงวัยเลือกเนื้อและวิญญาณมันแห้งเหือกไปจากเสน่หายาใจของเราทั้งสองคอกหรือ ?

เวลาเพียง ๑๕ — ๑๖ ปี ไม่นานเลย...
ตอนที่พ่อเพิ่งจะรู้กระทั่ง อีโหม่สาวสะ-
พร่งออกเต็มตัว... พ่อขึ้นหน้าต่างเข้ามาหา
เข้ามากอดเข้ามาจูบเขา มือไม้ของพ่อที่ลูบ
เกล้าเขาไปทั่วร่างกายก็สั่นทริกไม่ผิดอะไรกับสูง
เสียงของพ่อ... ลมหายใจแรงร้อนของพ่อ
ราวกับจะแผดเผาเขาไปเสียทั้งตัว

ตอนนั้นพ่อไม่ประสาอะไรสักนิด อีโหม่ก็
ไม่เคยประสาหรอก แต่พอจะรู้ ๆ อะไรมากกว่า
พ่อนิดหน่อย สี่ที่เคยฟังพวกแม่ครัวเขาแอบคุย
กันคึกคัก... นี่พ่อเห็นอีโหม่มันเป็นครุฑาข้าของ
มาจากสำนักไหนหนอ ถึงได้กระซิบกระเตาะเอา
กับอีโหม่ว่า “สอนหน่อยซี นะโหม่นะสอนเขา
หน่อยซี...” พ่อไม่ได้พูดเปล่า ๆ หรอก ทั้ง
กอดทั้งจูบราวกับคนไม่เคยพบ... ก็ไม่เคยจริง ๆ
นั่นแหละ ทั้งพ่อทั้งอีโหม่!

ตอนนั้นตึกนกแล้ว... อากาศรีหนาวเย็น
จนได้ยินเสียงน้ำค้างตก... แต่ลมหายใจกับเนื้อ

ตัวเรากลับร้อนผ่าวไปหมด... พ่อทั้งกอดทั้ง
 จูบทั้งลูบทั้งคลำเสียจนผ้าผ่อนอ้อ โฉมแทบไม่มีติด
 ตัว... ปากก็พึมพำอยู่นั่นแหละว่า “โฉมหอมจัง...
 แก้มหอมหอม... ตรงนี้ก็หอม...” ไม่เท่านั้น
 หรอกนะ เขาใจดีปล่อยยให้พ่อเสาะหาความ
 สำราญ พ่อก็ไถ่ใจอุทานงมจ่าอยู่ข้างหูไม่สร้างซา
 “อ้อฮือ... โฉมจ๋า... ถึงเพียงนี้เชียวหรือ...?”
 เขาหยิกแขนพ่อ พ่อก็กลับหัวเราะเหมือนสะอื้น
 อยู่ในคอ “เปิดไฟนะโฉม...” “ไม่ เปิดทำไม
 กันคะ... คุณเปรม” “ฉันอยากเห็นนี่!” “ไม่
 เอ้า... โฉมอายุคุณเปรม” “อายอะไรกัน... ช่วย
 สอนฉันหน่อยซี”

เสื้อผ้าของอ้อโฉม มัน ไปปิด ใต้ตรงที่ผู้หญิง
 เขาไม่อายกันแล้วตอนนั้น... พ่อจะรู้ไหมหนอว่า
 มือไม้และลมหายใจของพ่อมันทำให้เลือดเนื้อ
 ของอ้อโฉมเต้นจนแทบคลั่ง... น้ำลายฝืด คอจน
 ต้องกลืนมันถึยิบ... ลมหายใจร้อนเร่าเหมือนกับ
 พ่อไม่แผ่กัน

ตอนแรกเขาสอนพ่อไม่ทันหรือก ถ้วยพ่อ
ใจเร็วคว่นได้กอดเขาเสียจนกระดูกกระดูกเยียวแทบ
จะหักป่น นิ่งนาน...จนอีโหมมันสะท้านไปทั้ง
ตัว...ชั่วครู่อันเนิ่นนานนำพิศววงนั้นเขาได้ยิน
พ่อถอนใจยาวอย่างสุขสม...เสียงถอนใจที่ทำให้
อีโหมต้องกอดพ่อแทบกระชับเหมือนกอดลูก
กอดน้อง...แต่ใจของอีโหมมันก่นร่ำแต่ว่ามัน
กำลังกอดตัวของตัวเอง

ผัวคนแรกและ คนสุดท้าย ของอีโหม อย่าง
แน่นอน !

จากนั้นเขาก็ได้สอนพ่อ...เปรมจำ พ่อคุณ
พ่อทุนหัวของอีโหม...พ่อยอตร์กยอศบฐา พ่อ
ยอศเสน่หา ยาใจของอีโหม...ก็อีโหมสอนพ่อ
งู ๆ ปลา ๆ ประสาคนไม่เคยมาด้วยกัน เรายัง
สุข สมกับสุดชั่วถึงเพียงนั้น...เมื่อพ่อเก่งฉกาจ
จนอีโหมทั้งอศจรรยอินด้อย่างในขณะนี้ จน
กลับเป็นฝ่ายสอนอีโหมสารพัดอย่าง...เราสอง
จะไม่สุขท่วมท้นล้นฤดิกัน สะเทือนเลื่อนลั่นไป
ถึงฟ้าดินอย่างเข่าว่ากันได้อย่างไร ?

พ่อห้ามไม่ได้หรอก ที่จะให้อีโฉมนั้นภูมิใจ
เจียบ ๆ ว่ามันทำให้พ่อเป็นสุขได้ คุณกลีบผกา
แกออกบอบบางเหมือนจะปลิวลมยังงั้น ถึงใจ
จะรักแค่ไหนในเชิงนี้... แต่อาการกระปลกกระ-
เปลี่ยเป็นลมเป็นแล้งให้เห็นอยู่เกือบทุกคราว ก็
ทำให้พ่อ หมดสุข หมดกะใจที่จะคิดเสาะ หาความ
สุขสุดชั่วชีวิตแปลก ๆ ใหม่ ๆ มาประลองเล่น
กันอีกสืบไป

เรื่องมันก็ต้องมาถึงมือของอีโฉมคนนี้!

กำ! ทั้งมือ ทั้งปาก ทั้งอะไรต่อมิอะไรที่พ่อ
อยากจะ ให้ความซาตริ ของพ่อ มันลด เลี้ยวชอก
ซอนเข้าไปผงาดงำประกาศศักดา... พี่นพิษร้าย
กายพิษหวานให้มันเอบอาบไปทั่วทุกทวารบด...
หลังจากผ่าน ไปแล้วทุก กระบวน กริศา... จนมัน
ฟุ้งฟายไปทั่วสรรพางค์ของอีโฉมมัน

อีโฉมที่มัน ยอมตายเพื่อพ่อ... อีโฉมที่แม่
จะอ่อน เป่ลี่ย เพลี่ย แรง จน อยาก จะฟุบ กลับไป
ตลอดชีวิต ... แต่ก็ยังยิ้มกับพ่อได้สุดหวานโดย

ไม่ต้องฝืนใจฝืนปากแม้แต่นิดเดียว เมื่อพ่อพร้ง
พรออกมาพร้อมกับคำหวานที่อี โนมมันฟังใจฟัง

“โถมจำ... โถมคนสวย... ยอดสาวของ
เปรม... ยิ้มหน่อย... โถมจำ... ยิ้มสวย ๆ
น่าน... สุขไหมโถมคนดี...?”

พ่อคุณ พ่อทูนหัว พ่อยอดเสน่หาใจของ
อี โนม... ทำเถอะ ทุกกระบวนที่พ่อปรารถนา
อี โนมมันจะยิ้ม รั้นรับเลือกเนื้อ ของพ่อไป จน
กว่าจะสิ้นลมหายใจ... ไม่ว่าจะหยาดหยดลงพุ่ม
ฟองที่ส่วนไหนของสรรพางค์กายก็ตามที่

ก็มีพ่อหรือมิ ไซ้ที่ตบหนัก ๆ ถ้วยท่วมที่
หยอกล้อที่สะโพกของอี โนมก่อนจะจำนรรจ์ให้อี
โถมมันหลับตามองเห็นวิมานฉิมพลี

“โถมอวบใหญ่แข็งแรงชนิกไม่เคยเป็นลม
ยัง... ถ้ากลีบผกาเขาตาย ฉันทก็จะไม่มีเมียใหม่
อย่างแน่นอน โถมจำ!”

จะไม่ให้อี โนมมันปลาบปลื้มลิ้มหลงจนต้อง
ฝันร่างมาหามือพ่อได้อย่างไรกัน?

“อ้อฮือ โถมจำ... ถึงเพียงนี้เทียวหรือ?”

พ่อครางเหมือนสวาท ครั่งแรกของเรา...
 ทั้งที่ แสงไฟสว่าง โพลงมิได้มีคมิกจนมองไม่เห็น
 เหมือนครั่งกระโน้นเลย !

จะไม่ให้อี โฉมมันหวงมันเหินแทบจะกลืน
 กล้าเข้าไปในอกทุกชั่วลมหายใจ เข้าออกได้อย่าง
 ไร... แล้วพ่อก็กลับให้คนอื่นกล้ากลืนไม่เลือกที่
 แม้ว่าจะเป็นในห้องรับแขก จนกระทั่งอี โฉม
 ไพล่เข้ามาเห็นคาตา

มีดสวย ๆ ที่ประทับไว้บนโต๊ะ แต่มกริบ
 เหลือใจ... อี โฉมจะทิ้งมันไว้เปล่า ๆ ทำไม นอก
 จากจะเสียมันไว้ที่ลำคอของผู้หญิงไม่มียางอาย!

ดิฉันฆ่าเธอเองค่ะ คุณตำรวจ ขอยอม
 รับว่าทำไป เพราะ ความ หึงหวง จน มีด หน้า
 นอกจากคุณกลับผลกาผู้แสดนี้แล้ว ดิฉันจะ
 ยอมให้ ผู้หญิงคนอื่นมาทำยังงั้นไม่ได้หรอก
 ค่ะ กับคุณของดิฉัน... หรือกับผิวของเราทั้ง
 สองคน !

ณรงค์ จันทรเรือง

ชายหนุ่มผู้ประสบความสำเร็จในชีวิต
ด้วยงานเขียนหนังสือ

งานที่เขาบอกว่ารักมากกว่าผู้หญิงทุกคน

น้ำรักไม่รา เล่มนี้

หมายถึงกระแสน้ำรักในสายธาร

แห่งตัวอักษรของเขา

ไม่มีวันเหือดแห้งแล้งราต่างหาก

ชายขาด